

1

Сам

Пиша тази глава напълно сам в стаята и тишината е нещо, което много често ме е карало да се чувствам некомфортно. Та аз съм свикнал винаги да съм сред хора, винаги да говоря. Говоря много. Говоря повече, отколкото е необходимо, и всички хора, които си мислят, че е забавно да гледат мое видео, в което говоря две-три или десет минути... да знаете, че на живо говоря, но без да спра. Да си говоря сам? Май се случва. Може би немного често, но не е нещо, което ми е чуждо. Да съм сам? Това е нещо, което ми беше адски чуждо и по-скоро аз бягах от това чувство, това състояние на духа и цялата ми душа бягаше от това да остана сам с мислите си. Сам със себе си.

През първите две години, когато започнах да качвам видео, не бях толкова известен, а

по-скоро популярен само в интернет. Някои хора знаеха, че съществувам. Под някои хора имам предвид над 100 хиляди души. Да, аз не считам, че съм бил популярен и известен, когато 100 хиляди души са ме следвали в социалните мрежи. Това дойде с времето, но още оттогава ми се случва този неестествен момент, че никога не оставам сам. Забързаното ежедневие и непрекъснатите срещи с много хора само отлагаха онази със самия мен. Аз не бях готов за нея. Всъщност бях готов да се срещна с всеки друг, да правя всичко друго, да не правя нищо, но да не съм сам срещу себе си. Страх или неизвестно, тревога или от тази силна, прорязваща болка, която усещаш понякога в областта на сърцето и започваш да търсиш симптомите на заболяването си в *Google*, и мислиш, че това е краят и ще умреш. Видното нещо, което отбягваш, или стремиш ти да убедиш себе си, че си добре. Това е едно от най-трудните неща. Да излъжеш другите, може да е трудно, но да се опиташ да убедиш себе си в нещо, което си напълно наясно, че не е истина – това е тежест, която всички ние носим и се опитваме да я превъзмогнем, преди тя да е оставила тъмна следа в душите ни.

И този въпрос, който рядко си задаваме: „Знаеш ли колко много хора сега се чувстват точно така?“.

За мен да бъда сам, беше много страшно. Та аз дори не си представях, че да си сам, е възможно да бъде интересно. Че какво щях да правя сам със себе си аз? Това беше страхът, който изпитах най-силно и вече болезнено реалистично в началото на 2020 година. Това да съм изолиран от всички и всичко, не беше нещо, което ми бе познато. Не съм и искал да ми бъде познато. Всъщност за мен си беше като един кошмар. Нали знаете, че има хора, които са интроверти – обичат да са сами и това да са сред много хора, с които трябва да общуват, ги натоварва. Аз не съм такъв човек. Аз съм тотално противоположното на интроверт. Дотогава обаче не си давах сметка колко би ме смачкало това да бъда изолиран.

През 2020 година реших, че е време да махна първия си мъдрец. Да, на 30 години все още нямах нито един махнат мъдрец, та реших, че това ще ми е първата стъпка към остаряването. Понеже в моя живот нещата или ще са безумни, или безумно трудни – това вагене на мъдрец всъщност беше и двете. Бяха ми казали, че около час ще е операцията, въпреки че

долните ми мъдреци са растящи напърно, обротно на горните, и бутат долните ми зъби. И моите мъдреци са като мен – дори те не могат да си бъдат нормални. Защо всичко трябва винаги да е по-сложно. Отидох с нагласата, че поне ще направя нещо хубаво за себе си и е нещо, което отлагам от много време. Знаете онова чувство, когато най-сетне направите нещо, което сте се опитвали да проточвате във времето и все пак изпитвате задоволство от това, че най-накрая ще го свършите. Е, така се чувствах аз. Операцията започна и хирургът заедно с неговия асистент нагласиха всички неща, биха ми поне три упойки и след като съвсем нищо не чувствах в главата си, започна операцията. Колко време мислите, че продължи тя? Един час? Нееее. Два часа? Неееее. Почти три шибани часа. Разрязване на долния ми венец, защото зъбът ми беше влязъл под други три, което рязане завърши с осем места, на които трябваше да се правят шевове. Мразех ли себе си? Да. Напълно и категорично да. Но бях доволен, че все пак съм свършил онова, което отлагах. Това се случи на 8 март 2020 година и си казах, че не може да стане по-зле. Няколко дни по-късно обявиха световна пандемия и това, че хората трябва

да си седят вкъщи за две седмици. Тук малко ще ви спойлна, че двете седмици всъщност си бяха година и половина – две, с леки прекъсвания. Но за мен най-трайната травма от махането на моя мъдрец беше това, че изгубих чувствителността си на брадичката и долната ми устна. До ден днешен, като докосна или докато ям, или каквото и да правя с долната си устна и брадичката, те се усещат като гумени. Все едно не са част от моето тяло. Дори дълго време го сравнявах с това, което много хора, главно жени, си слагат в устните, като хиалурон, но се оказа, че те си усещат нормално устните. Аз съм госта по-изкуствен от тях, с начина, по който усещам долната си устна като гумена.

Започваме пандемията с физическа травма, след което преминаваме към психическата и се впускаме в емоционалната. До този момент в живота си бях имал едно гадже и то беше, докато бях в училище. Та как се очакваше аз да срещна някого, като съм затворен вкъщи? Какво щеше да се случи с моя живот, с моята работа. Неща, които мисля, че много от нас са си задавали в началото на 2020 година.

Сега, след като имаме тези отговори, животът е една идея по-подреден, въпреки че

дори да сме си казали, че няма да правим същите грешки, че ще се променим, че ще започнем да живеем по-добре... Нека си го кажем честно. Трябваша ни точно две седмици да няма пандемия, за да забравим тежките забрани и лимитите, които дори сами сме си поставяли. На лошо се свиква трудно, а на хубаво всеки може.

Времето, изкарано сам в пандемията, обаче наистина ме научи на много неща. Едно от тях беше, че всъщност не е лошо да имаш време за себе си и че не е нужно да работя непрекъснато на пълни обороти, и това да си почивам, е по-добре за моята работа. Също ме научи и на това, че ако успея да бъда сам със себе си в мир, то тогава ще ми е много по-лесно да бъда за някого друг това, от което той ще има нужда.

Именно в пандемията срещнах и моя приятел. Беше средата на 2021 година и наистина най-малко очаквано се запознах с най-прекрасния човек, който можеше да си помисля, че съществува. Така сме затворници на собствените си страхове, мислим неща, които въобще не са реални, и си създаваме ситуации в ума, които ни поставят в най-безумния сценарий.